

Blaugranes contra Felip V

Fuseller de la companyia d'Argenters de la Coronela de Barcelona

Si en plena Guerra de Successió s'haguessin passejat per Barcelona ja hi haurien vist molt de blaugrana. Era la combinació predominant de moltes de les unitats de la Coronela, un conjunt de gremis militaritzats que protegien la ciutat al servei del rei Carles III i en defensa de les Constitucions Catalanes.

Per entendre'ns, seria com si en Petràs de la Boqueria, un cop ha venut la darrera tòfona de la jornada se'n va a fer el torn que li pertoca degudament uniformat, i de quina manera. Perquè al marge del blaugrana com el que vestien els notaris, pintors, candellers, adroguers, confiters, argenters, ferrers, calderers, sabaters, tintorers i tants altres, les unitats de la Coronela eren un estol de coloraines com les que es pot observar en el concurs de castellers de Tarragona. Molts colors , tret del blanc – i aquí segur que pensen amb orgull el mateix que jo -, amb la sola excepció dels fariners per raons òbvies. Si mai s'arriba a fer una pel·lícula sobre la Guerra de Successió a Catalunya, el director de fotografia s'hi pot esplaïar àmpliament.

Veient els uniformes de la companyia de flassaders vidriers, llibreters, escultors i dauradors o els de la companyia d'argenters recorda immediatament la

combinació de colors que el Barça llueix amb la primera samarreta de la present temporada.

De coroneles n'hi va haver a diverses ciutats del país però ara ens arriba ben detallat un estudi sobre la de Barcelona. Si vostè és català, però especialment si és barceloní no es pot considerar com a tal si no té a casa “La ciutat del Born” d'Albert Garcia Espuche, i “La Coronela de Barcelona (1705-1714)” de Francesc Xavier Hernández, Francesc Riart i Xavier Rubio. Tant en un cas com en l'altre, segurament estem davant d'un cas excepcional per no dir únic de microhistòria, d'un autèntic tresor que ens permet gairebé conviure amb els barcelonins d'aquella època.

El rei pagava els oficials, els gremis les guàrdies i el Consell de Cent els uniformes. Si em permeten la broma, el Consell de Cent seria a la Coronela, el que la Qatar Foundation serà a la samarreta del millor equip del món.

Sembla que entre els diferents gremis hi havia una competició sana per veure qui anava més mudat. I aquesta obra també ens permet descobrir que el conseller en cap, Rafael Casanova, va ser ferit a la cama perquè anava a cavall, no enarborava cap bandera i anava vestit de militar i no amb la gramalla de conseller, com la crònica romàntica ens ha fet creure fins ara amb el famós quadre d'Antoni Estruch.

No es tracta en cap cas d'enaltir el bel·licisme però sí de conèixer i reconèixer una part de la nostra història que ara ja és cultura. Perquè a banda de descobrir com els catalans varen resistir i s'organitzaven per a l'autodefensa descobrim mots fora de circulació com ara la guaspa, el bridacú, la casalina o la magrana, i no em refereixo a la fruita.

Darrera aquests llibres hi ha molts anys de feina i descobreixen dades i aspectes de fonts inèdites fins ara. Les biblioteques públiques del nostre país haurien d'estar farcides d'aquests exemplars, de la mateixa manera que aquests coneixements haurien de ser contingut per a tot el currículum de l'ensenyament obligatori.

I si bé és cert, com és sabut, que els colors de moltes de les companyies de la Coronela no són en cap cas l'origen del club fundat per Joan Gamper, els culers ja tardem a constituir una penya barcelonista de la Coronela de Barcelona. A quatre dies d'entrar en el regnat de Felip VI estaria bé recordar que fa tres-cents anys ja hi havia blaugranes defensant la nació contra Felip V.

Font:

Portal DIRECTE.CAT del 11/02/11

<http://in.directe.cat/david-de-montserrat/blog/5205/blaugranes-contra-felip-v>